

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2024. gada 11. janvārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Preču zīmes – Direktīva 2008/95/EK – 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts – Preču zīmes iedarbības ierobežojums – Preču zīmes izmantošana preces vai pakalpojuma paredzētā nolūka norādei – Direktīva (ES) 2015/2436 – 14. panta 1. punkta c) apakšpunkts

Lietā C-361/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) iesniegusi ar 2022. gada 12. maija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 3. jūnijā, tiesvedībā

Industria de Diseño Textil SA (Inditex)

pret

Buongiorno Myalert SA,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Likurgs [*C. Lycourgos*], tiesneši O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*] (referente), Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], S. Rodins [*S. Rodin*] un L. S. Rosi [*L. S. Rossi*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

- *Industria de Diseño Textil SA (Inditex)* vārdā – *F. Arroyo Álvarez de Toledo* un *R. Bercovitz Álvarez, abogados,*
- *Buongiorno Myalert SA* vārdā – *J. J. Marín López, abogado,* un *A. Vázquez Pastor, procuradora,*
- Spānijas valdības vārdā – *I. Herranz Elizalde,* pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

– Eiropas Komisijas vārdā – P. Němečková un J. Samnadda, pārstāves,
noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2023. gada 7. septembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu Padomes Pirmajā direktīvā 89/104/EEK (1988. gada 21. decembris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.).
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Industria de Diseño Textil SA (Inditex)* un *Buongiorno Myalert SA* (turpmāk tekstā – “*Buongiorno*”) par apgalvotu tiesību, ko piešķir valsts preču zīme, kuras īpašniece ir *Inditex*, pārkāpumu saistībā ar iespējamo šai preču zīmei identiskā apzīmējuma izmantošanu, ko *Buongiorno* veica bez *Inditex* piekrišanas.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Pirmā direktīva 89/104

- 3 Pirmās direktīvas 89/104 5. panta “Tiesības, ko piešķir preču zīme” 1. un 2. punktā bija noteikts:
“1. Reģistrētā preču zīme piešķir īpašniekam šajā ziņā ekskluzīvas tiesības. Īpašniekam ir tiesības atturēt visas trešās personas, kas nav saņēmušas viņa piekrišanu, lietot [izmantot] komercdarbībā:
a) jebkuru apzīmējumu, kas ir identisks preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuri ir identiski tiem, attiecībā uz ko ir reģistrēta preču zīme;
b) jebkuru apzīmējumu, ja tā identitātes vai līdzības preču zīmei un preču vai pakalpojumu, uz ko attiecas preču zīme, identitātes vai līdzības dēļ pastāv varbūtība maldināt sabiedrību, kas ietver asociācijas iespēju starp apzīmējumu un preču zīmi.
2. Ikviens dalībvalsts var arī paredzēt, ka īpašniekam ir tiesības aizkavēt visas trešās personas, kam nav viņa piekrišanas, lietot [izmantot] komercdarbībā jebkuru apzīmējumu, kas ir identisks vai līdzīgs preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuri nav līdzīgi tiem, kam šī preču zīme reģistrēta, ja pēdējai ir reputācija dalībvalstī un ja šīs zīmes nepamatota lietošana [izmantošana] rada negodīgas priekšrocības [, kas izriet no preču zīmes atšķirtspējas vai reputācijas] vai rada kaitējumu preču zīmes atšķirtspējai vai reputācijai.”
- 4 Pirmās direktīvas 89/104 6. panta “Preču zīmes darbības ierobežojumi” 1. punktā bija paredzēts:
“Preču zīme nedod tās īpašniekam tiesības aizliegt trešajai personai izmantot komercdarbībā:
[..]

c) preču zīmi, ja tas nepieciešams preces vai pakalpojuma paredzētā nolūka norādei, jo īpaši par piederumiem vai rezerves daļām;

ar nosacījumu, ka tās izmanto saskaņā ar godīgu praksi rūpnieciskās vai komerciālās lietās.”

5 Pirmā direktīva 89/104 ir atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2008/95/EK (2008. gada 22. oktobris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV L 299, 25. lpp.), kura stājās spēkā 2008. gada 28. novembrī.

Direktīva 2008/95

6 Direktīvas 2008/95 5. panta “Preču zīmes piešķirtās tiesības” 1. un 2. punktā bija paredzēts:

“1. Reģistrētā preču zīme piešķir īpašniekam šajā ziņā ekskluzīvas tiesības. Īpašniekam ir tiesības atturēt visas trešās personas, kas nav saņēmušas viņa piekrišanu, lietot [izmantot] komercdarbībā:

a) jebkuru apzīmējumu, kas ir identisks preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuri ir identiski tiem, attiecībā uz ko ir reģistrēta preču zīme;

b) jebkuru apzīmējumu, ja tā identitātes vai līdzības preču zīmei un preču vai pakalpojumu, uz ko attiecas preču zīme, identitātes vai līdzības dēļ pastāv varbūtība maldināt sabiedrību, kas ietver asociācijas iespēju starp apzīmējumu un preču zīmi.

2. Ikviens dalībvalsts var arī paredzēt, ka īpašniekam ir tiesības aizkavēt visas trešās personas, kam nav viņa piekrišanas, lietot [izmantot] komercdarbībā jebkuru apzīmējumu, kas ir identisks vai līdzīgs preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuri nav līdzīgi tiem, kam šī preču zīme reģistrēta, ja pēdējai ir reputācija dalībvalstī un ja šīs zīmes nepamatota lietošana [izmantošana] rada negodīgas priekšrocības [, kas izriet no preču zīmes atšķirtspējas vai reputācijas] vai rada kaitējumu preču zīmes atšķirtspējai vai reputācijai.”

7 Direktīvas 2008/95 6. panta “Preču zīmes darbības ierobežojumi” 1. punktā bija noteikts:

“Preču zīme nedod tās īpašniekam tiesības aizliegt trešajai personai izmantot komercdarbībā:

[..]

c) preču zīmi, ja tas nepieciešams preces vai pakalpojuma paredzētā nolūka norādei, jo īpaši par piederumiem vai rezerves daļām;

ar nosacījumu, ka tās izmanto saskaņā ar godīgu praksi rūpnieciskās vai komerciālās lietās.”

8 Direktīva 2008/95 no 2019. gada 15. janvāra ir atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/2436 (2015. gada 16. decembris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 2015, L 336, 1. lpp.).

Direktīva 2015/2436

- 9 Direktīvas 2015/2436 14. panta “Preču zīmes tiesisko seku ierobežojumi” 1. un 2. punktā ir paredzēts:

“1. Preču zīme nedod tās īpašniekam tiesības aizliegt trešai personai komercdarbībā lietot [izmantot]:

[..]

c) preču zīmi nolūkā identificēt vai norādīt uz precēm vai pakalpojumiem kā tādiem, kas pieder minētās preču zīmes īpašniekam, jo īpaši, ja preču zīmes lietošana [izmantošana] ir vajadzīga, lai norādītu produkta vai pakalpojuma paredzēto nolūku, jo īpaši kā uz piederumiem vai rezerves daļām.

2. Šī panta 1. punktu piemēro tikai tad, ja trešā persona lietošanu [izmantošanu] veic saskaņā ar godīgu rūpniecisko vai komercdarījumu praksi.”

Spānijas tiesības

- 10 2001. gada 7. decembra *Ley 17/2001 de Marcas* (Likums 17/2001 par preču zīmēm; 2001. gada 8. decembra *BOE* Nr. 294, 45579. lpp.; turpmāk tekstā – “Preču zīmju likums”) 34. pantā, redakcijā, ar kuru transponēts Pirmās direktīvas 89/104 5. pants, bija noteikts:

“1. Preču zīmes reģistrācija piešķir tās īpašniekam ekskluzīvas tiesības izmantot to savā komercdarbībā.

2. Reģistrētas preču zīmes īpašniekam ir tiesības aizliegt visām trešām personām bez viņa piekrišanas komercdarbībā izmantot:

- a) jebkuru apzīmējumu, kas ir identisks preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuri ir identiski tiem, attiecībā uz ko ir reģistrēta preču zīme;
- b) jebkuru apzīmējumu, kurš tā identiskuma vai līdzības preču zīmei dēļ un aptverto preču vai pakalpojumu identiskuma vai līdzības dēļ varētu radīt sabiedrībai sajaukšanas iespēju; sajaukšanas iespēja ietver asociāciju iespēju starp apzīmējumu un preču zīmi;
- c) jebkuru apzīmējumu, kas ir identisks vai līdzīgs preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuri nav līdzīgi tiem, kam šī preču zīme reģistrēta, ja pēdējai ir reputācija Spānijā un apzīmējuma izmantošana bez attaisnojoša iemesla var norādīt uz saikni starp šīm precēm vai pakalpojumiem un preču zīmes īpašnieku vai vispārīgi, ja šī izmantošana rada negodīgas priekšrocības reģistrētas preču zīmes reputācijas vai atšķirtspējas dēļ vai rada tām kaitējumu.”

- 11 Preču zīmju likuma 37. panta 1. punkta c) apakšpunkta, ar ko Spānijas tiesībās transponēts Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts, sākotnējā versijā bija paredzēts:

“Preču zīme tās īpašniekam nedod tiesības aizliegt trešai personai izmantot komercdarbībā, ja vien šī izmantošana notiek saskaņā ar godīgu rūpniecisko vai komercdarījumu praksi:

[..]

c) preču zīmi, ja tas nepieciešams preces vai pakalpojuma paredzētā nolūka norādei, jo īpaši kā uz piederumiem vai rezerves daļām.”

- 12 Preču zīmju likuma 37. pants ir grozīts ar 2018. gada 21. decembra *Real Decreto-ley 23/2018 de transposición de directivas en materia de marcas, transporte Ferroviario y Viajes combinados y servicios de viaje Vinculados* (Karaļa leģislatīvais dekrēts 23/2018, ar ko transponē direktīvas par preču zīmēm, dzelzceļa transportu un kompleksiem ceļojumiem un saistītiem ceļojumu pakalpojumiem; 2001. gada 27. decembra *BOE* Nr. 312, 127 305. lpp.), lai transponētu Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

- 13 Preču zīmju likuma 37. panta 1. un 2. punktā, tā grozītajā redakcijā, ir noteikts:

“1. Preču zīme tās īpašniekam nedod tiesības aizliegt trešai personai komercdarbībā izmantot:

[..]

c) preču zīmi, lai identificētu vai norādītu preces vai pakalpojumus kā tādus, kas pieder minētās preču zīmes īpašniekam, it īpaši, ja preču zīmes izmantošana ir vajadzīga, lai norādītu produkta vai pakalpojuma paredzēto nolūku, it īpaši kā uz piederumiem vai rezerves daļām.

2. Šā panta 1. punktu piemēro tikai tad, ja trešā persona izmantošanu veic saskaņā ar godīgu rūpniecisko vai komercdarījumu praksi.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 14 *Buongiorno* sniedz informācijas pakalpojumus, lietojot tīmekli un mobilos sakarus. 2010. gadā šis piegādātājs sāka reklāmas kampaņu par maksas abonementu multivides satura īsziņu piesūtīšanas pakalpojumam, kas tiek tirgots ar nosaukumu *Club Blinks*. Šī pakalpojuma abonēšana ļāva piedalīties izlozē, kurā viena no balvām bija “ZARA dāvanu karte” 1000 EUR vērtībā. Ekrānā, kas atvērās pēc noklikšķināšanas uz reklāmkaroga, lai piekļūtu izlozei, abonents ieraudzīja apzīmējumu “ZARA”, kurš bija norobežots ar taisnstūri, kas atgādina dāvanu karšu formātu.
- 15 *Inditex* cēla prasību *Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid* (Madrides Komerclietu tiesa Nr. 2, Spānija) pret *Buongiorno* par ekskluzīvo tiesību, kas piešķirtas ar valsts preču zīmi, ar kuru tiek aizsargāts apzīmējums “ZARA” (turpmāk tekstā – “preču zīme “ZARA””), aizskārumu. Šīs uz Preču zīmju likuma 34. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktu balstītas prasības pamatojumam *Inditex* norādīja iemeslus, kas attiecīgi ir sajaukšanas iespējas esamība un gūtais labums no preču zīmes reputācijas, kā arī šai reputācijai radītais kaitējums.

- 16 *Buongiorno* noliedza ar preču zīmi “ZARA” piešķirto tiesību pārkāpumu, apgalvojot, ka šis apzīmējums tika izmantots laiku pa laikam nevis kā preču zīme, bet kā norāde uz vienu no balvām, kas tiks piešķirta laimētājiem izlozē. *Buongiorno* uzskata, ka šāda izmantošana “nolūkā norādīt” ir trešo personu atšķirtspējīgu apzīmējumu likumīga izmantošana, kas reglamentēta Preču zīmju likuma 37. pantā gan tā sākotnējā, gan grozītajā redakcijā.
- 17 Pirmās instances tiesa *Inditex* prasību noraidīja. Šī tiesa, konstatējusi, ka preču zīmes “ZARA” izmantošana, ko veica *Buongiorno*, nebija izmantošana “nolūkā norādīt”, uz ko attiecas Preču zīmju likuma 37. panta sākotnējā redakcija, uzskatīja, ka Preču zīmju likuma 34. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā minētie nosacījumi nebija izpildīti.
- 18 *Inditex* par šo nolēmumu iesniedza apelācijas sūdzību *Audiencia Provincial de Madrid* (Madrīdes provinces tiesa, Spānija), atsaucoties uz preču zīmes, uz kuru attiecas Preču zīmju likuma 34. panta 2. punkta c) apakšpunkts, pārkāpumu. *Audiencia Provincial de Madrid* (Madrīdes provinces tiesa) šo apelācijas sūdzību noraidīja, uzskatot, ka preču zīmes “ZARA” izmantošana, ko veica *Buongiorno*, neapdraudēja šīs preču zīmes reputāciju un ka nav ticis netaisnīgi gūts labums no tās reputācijas.
- 19 *Inditex* iesniedza kasācijas sūdzību *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija), kas ir iesniedzējtiesa.
- 20 Šī tiesa norāda, ka ar Preču zīmju likuma 37. panta 1. punkta c) apakšpunktu, tā sākotnējā redakcijā, kas *ratione temporis* ir piemērojama pamatlietas faktiem, ir transponēts Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts, kura formulējums ar Direktīvu 2008/95 nav ticis būtiski grozīts.
- 21 Minētā tiesa precizē, ka ar Preču zīmju likuma 37. panta 1. punkta c) apakšpunkta pašreizējo redakciju ir transponēts Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunkts, jo ar šo direktīvu ir atcelta un aizstāta Direktīva 2008/95.
- 22 Iesniedzējtiesa norāda, ka Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir minēta vispārīga rakstura rīcība, proti, “identificēt vai norādīt uz precēm vai pakalpojumiem kā tādiem, kas pieder minētās preču zīmes īpašniekam”, kam seko frāze “jo īpaši”, kurai seko norāde par konkrētāka rakstura rīcību, proti, “ja preču zīmes lietošana [izmantošana] ir vajadzīga, lai norādītu produkta vai pakalpojuma paredzēto nolūku, jo īpaši kā uz piederumiem vai rezerves daļām”. Ņemot vērā, ka Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunktā bija minēta tikai konkrētāka rakstura rīcība, šai tiesai ir šaubas par Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunktā ietvertās norādes par vispārīga rakstura rīcības tvērumu. Minētā tiesa jautā, vai ar šo norādi ir paskaidrots elements, kas netieši ietverts Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunktā, vai arī – ar Direktīvu 2015/2436 “nolūkā norādīt” izmantošanas tvērums ir ticis paplašināts.
- 23 Šajā ziņā iesniedzējtiesa precizē, ka tās jautājums ir atspoguļots Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretācijā 2005. gada 17. marta spriedumā *Gillette Company un Gillette Group Finland* (C-228/03, EU:C:2005:177), kā arī 2010. gada 8. jūlija spriedumā, *Portakabin* (C-558/08, EU:C:2010:416, 63. un 64. punkts). Šī tiesa uzskata, ka Tiesa, šķiet, ir ierobežojusi preču zīmes iedarbības apjomu ar izmantošanu, kas vajadzīga, lai norādītu preces paredzēto nolūku, vēl jo vairāk tāpēc, ka tā ir paskaidrojusi, ka Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunktā mērķis ir “preču vai pakalpojumu, kuriem attiecībā pret preču zīmes

īpašnieka piedāvātām precēm vai pakalpojumiem ir papildinošs raksturs, sniedzējiem ļaut izmantot šo preču zīmi, lai informētu sabiedrību par starp to precēm vai pakalpojumiem un minētā preču zīmes īpašnieka precēm vai pakalpojumiem pastāvošo lietderīgo saikni”.

- 24 Iesniedzējtiesa norāda, ka atbildei uz prejudiciālo jautājumu ir ietekme uz lietas iznākumu. Tā precizē, ka tad, ja tā apmierinātu apelācijas sūdzības pamatu par tiesību normas, ar kuru preču zīmēm ar reputāciju piešķirta aizsardzība, interpretāciju un piemērošanu, tai būtu jāpārbauda, vai uz *Buongiorno* veikto preču zīmes “ZARA” izmantošanu attiecas Preču zīmju likuma 37. panta 1. punkta c) apakšpunktā, tā sākotnējā redakcijā, paredzētais ierobežojums, kas *ratione temporis* ir piemērojams strīdam, par kuru ir iesniegta apelācijas sūdzība, jo šis ierobežojums ir līdzvērtīgs Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētajam ierobežojumam. Iesniedzējtiesa uzskata, ka *Buongiorno* rīcība tomēr varētu vairāk atbilst Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta formulējumam nekā 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta formulējumam.
- 25 Šādos apstākļos *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai Pirmās direktīvas [89/104] 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to preču zīmes īpašnieka tiesību ierobežojumos tiek implicīti ietverts arī ierobežojums aizliegt vispārīgāka rakstura rīcību, kas pašlaik ir minēta Direktīvas [2015/2436] 14. panta 1. punkta c) apakšpunktā, proti, aizliegt izmantot “preču zīmi nolūkā identificēt vai norādīt uz precēm vai pakalpojumiem kā tādiem, kas pieder minētās preču zīmes īpašniekam”?”

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

- 26 *Inditex* uzskata, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir nepieņemams divu iemeslu dēļ.
- 27 Būtībā *Inditex* norāda, pirmkārt, ka iesniedzējtiesa uzskata, ka Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretācijai ir nozīme tikai tad, ja apelācijas sūdzība var tikt apmierināta, jo ir pārkāpts Preču zīmju likuma 34. panta 2. punkta c) apakšpunkts, proti, tādēļ, ka ir nodarīts kaitējums preču zīmei ar reputāciju. *Inditex* uzskata, ka trešās personas preču zīmes izmantošana šajā gadījumā nebūs atbilstoša “godīgai rūpnieciskai vai komercdarījumu praksei” Preču zīmju likuma 37. panta 1. punkta c) apakšpunkta, tā sākotnējā redakcijā, izpratnē. Tādējādi, tā kā atbildei uz jautājumu nav izšķirošas nozīmes, lai iesniedzējtiesa varētu pieņemt nolēmumu, lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu esot nepieņemams.
- 28 Jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru LESD 267. pantā iedibinātajā sadarbībā starp Tiesu un valsts tiesām tikai valsts tiesai, kura izskata pamatlietu un ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā pamatlietas īpatnības, ir jāizvērtē jautājuma, ko tā uzdod Tiesai, nozīmīgums. Tādēļ, ja uzdotais jautājums attiecas uz Savienības tiesību normas interpretāciju vai spēkā esamību, Tiesai principā ir par to jālemj (spriedums, 2023. gada 16. marts, *Beobank*, C-351/21, EU:C:2023:215, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 No tā izriet, ka uz prejudiciālo jautājumu par Savienības tiesībām attiecas nozīmīguma prezumpcija. Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas iesniegtu prejudiciālu jautājumu tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesiskā regulējuma interpretācijai vai spēkā esamības izvērtējumam nav nekāda sakara ar pamatlietas faktisko situāciju vai tās priekšmetu, ja izvirzītā problēma ir hipotētiska vai ja Tiesai nav zināmi faktiskie vai juridiskie apstākļi, kas nepieciešami,

lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2023. gada 16. marts, *Saatgut-Treuhandverwaltung* ('KWS Meridian'), C-522/21, EU:C:2023:218, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 30 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka pamatlieta attiecas uz apgalvotu valsts preču zīmes izmantošanu, ko veic trešā persona bez šīs preču zīmes īpašnieka atļaujas, un ka šīs lietas dalībnieki nav vienisprātis tostarp par Preču zīmju likuma 37. panta 1. punkta c) apakšpunkta, tā sākotnējā redakcijā, piemērojamību. No iesniedzējtiesas nolēmuma arī izriet, ka valsts tiesa šaubās par Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta, kas attiecas uz valsts preču zīmes iedarbības ierobežojumu un kas Spānijas tiesībās ir transponēts ar šo 37. pantu, piemērojamību.
- 31 Šādos apstākļos nav acīmredzami, ka lūgtajai Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretācijai nebūtu nekādas saistības ar pamatlīetas faktiskajiem apstākļiem un tās priekšmetu vai ka aplūkojamā problēma būtu hipotētiska.
- 32 Turklāt, ciktāl *Inditex* apgalvo, ka prejudiciālais jautājums ir hipotētisks, jo Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētie likumīgas izmantošanas nosacījumi sakrīt ar tiem tādas izmantošanas nosacījumiem, kas attiecas uz preču zīmi ar reputāciju, pret kuru tās īpašnieks var iebilst atbilstoši šīs direktīvas 5. panta 2. punktam, un tādējādi šīs divas tiesību normas ir savstarpēji izslēdzošas, ir jānorāda, ka šīs argumentācijas mērķis ir minētās direktīvas 6. panta 1. punkta pēdējā teikuma interpretācija. Tādējādi šī *Inditex* argumentācija ir vērsta uz to, lai izvirzītu jautājumu par šī 6. panta 1. punkta interpretāciju, kas atšķiras no iesniedzējtiesas uzdotā jautājuma, un no tā nevar secināt, ka uzdotais jautājums ir acīmredzami hipotētisks.
- 33 Otrkārt, *Inditex* apgalvo, ka iesniedzējtiesa, šķiet, uzskata, ka Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta formulējums ļaujot izmantot pamatlietā aplūkoto preču zīmi, jo tā ir izmantošana "nolūkā norādīt", atšķirībā no tā, kas izrietot no Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta gramatiskās interpretācijas. Tā norāda, ka preču zīmes izmantošana "nolūkā identificēt vai norādīt uz precēm vai pakalpojumiem kā tādiem, kas pieder minētās preču zīmes īpašniekam", pati par sevi nav likumīga, taču tai turklāt ir jāatbilst "godīgai rūpnieciskai vai komercdarījumu praksei" un jāievēro noteikumi par preču zīmju tiesību izlietošanu, veicot darījumus ar citas personas precēm. Tālab atbilde uz prejudiciālo jautājumu neesot lietderīga, jo tā nebūtu pietiekama, lai atrisinātu pamatlietā uzdoto tiesību jautājumu.
- 34 Apstākļi, ka, lai atrisinātu šo strīdu, iesniedzējtiesai var būt pienākums arī pārbaudīt vai ņemt vērā citas tiesību normas, ne tikai tās, uz kurām attiecas tās jautājums, nevar likt uzskatīt, ka tam nav saistības ar strīda priekšmetu un tāpēc tas ir nepieņemams.
- 35 Tālab abi *Inditex* izvirzītie argumenti, lai apstrīdētu lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību, ir jānoraida.
- 36 Eiropas Komisija, tomēr skaidri neapgalvojot, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir nepieņemams, apsvērumos norāda, ka jautājums par Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta, kas pamatlietā ir piemērojams *ratione temporis*, interpretāciju rodas tikai tad, ja preču zīmes "ZARA" izmantošana, kuru veic *Buongiorno*, ir trešo personu veikta izmantošana komercdarbībā, kas ir aizliegta ar šīs direktīvas 5. pantu. Ņemot vērā, ka valsts pirmās instances tiesa, šķiet, nav pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka preču zīmes "ZARA" izmantošana neietilpst nevienā no preču zīmes izmantošanas gadījumiem, kas paredzēti Preču zīmju likuma 34. pantā,

ar kuru Spānijas tiesībās transponēts šis 5. pants, nebūtu nepieciešams pārbaudīt, vai ir izpildīti šī likuma 37. pantā, ar kuru, tā sākotnējā redakcijā, ir transponēts Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts, paredzētie nosacījumi.

- 37 Šajā ziņā jānorāda Komisijas argumentācija nozīmē, ka Tiesa lemj par Direktīvas 2008/95 5. panta interpretāciju. Tādējādi tā ir jānoraida to pašu iemeslu dēļ, kas izklāstīti šī sprieduma 34. punktā.
- 38 Tātad jāuzskata, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par prejudiciālo jautājumu

- 39 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka pamatlietas rašanās fakti ir norisinājušies 2010. gadā. Tā kā Pirmā direktīva 89/104 tika atcelta un aizstāta ar Direktīvu 2008/95, kas stājās spēkā 2008. gada 28. novembrī, pamatlietas faktu norises laikā *ratione temporis* piemērojamā tiesību norma ir Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts, nevis Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts, jo otrā minētā tiesību norma tika aizstāta ar pirmo minēto tiesību normu. Tomēr jāprecizē, ka šo divu tiesību normu formulējums ir identisks.
- 40 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu arī izriet, ka iesniedzējtiesai nav šaubu par to, ka saskaņā ar Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu preču zīmes izmantošanas mērķim ir jābūt preču vai pakalpojumu identificēšanai vai norādei “kā tādiem, kas pieder minētās preču zīmes īpašniekam”. Jāprecizē, ka, lai gan Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta formulējumā šī prasība tagad ir skaidri izteikta, tās esamība izriet no judikatūras par Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretāciju (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 17. marts, *Gillette Company* un *Gillette Group Finland*, C-228/03, EU:C:2005:177, 33. punkts, kā arī 2010. gada 8. jūlijs, *Portakabin*, C-558/08, EU:C:2010:416, 64. punkts).
- 41 Tādējādi iesniedzējtiesas šaubas par Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretāciju izriet no redakcionāli atšķirīgas tiesību normas, ar kuru tas tika aizstāts, proti, Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta, kas attiecas uz apjomu, kādā notiek preču zīmes izmantošana, ko veic trešā persona un ko šīs preču zīmes īpašnieks nevar aizliegt, jo šī izmantošana neattiecas tikai uz norādi uz trešās personas tirgotās preces vai tās piedāvātu pakalpojumu paredzēto nolūku.
- 42 Tālab, lai iesniedzējtiesai sniegtu lietderīgu atbildi, jautājums ir jāpārformulē tādējādi, ka ar to šī tiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz jebkādu preču zīmes izmantošanu komercdarbībā, ko veic trešā persona, lai atbilstoši godīgai rūpnieciskai vai komercdarījumu praksei identificētu vai norādītu preces vai pakalpojumus kā tādas, kuri pieder minētās preču zīmes īpašniekam, vai tikai tādu šīs preču zīmes izmantošanu, kas vajadzīga, lai norādītu šīs trešās personas tirgotās preces vai tās piedāvātā pakalpojuma paredzēto nolūku.
- 43 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību normas interpretācijas nolūkā ir jāņem vērā ne tikai tās saturs, bet arī konteksts, kādā tā iekļaujas, kā arī tiesību akta, kurā tā ietilpst, mērķi. Viens no Savienības tiesību normas interpretācijā vērā ņemamajiem apstākļiem var būt arī tās izstrādāšanas vēsture (spriedums, 2023. gada 16. marts, *Towercast*, C-449/21, EU:C:2023:207, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 44 Atbilstoši Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta formulējumam ar preču zīmi piešķirtās tiesības neļauj tās īpašniekam aizliegt trešai personai komercdarbībā izmantot preču zīmi, ja tas nepieciešams preces vai pakalpojuma paredzētā nolūka norādei, jo īpaši kā uz piederumiem vai rezerves daļām.
- 45 Savukārt Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunktā vispirms ir noteikts, ka tas attiecas uz preču zīmes izmantošanu, lai identificētu vai norādītu preces vai pakalpojumus kā tādus, kas pieder šīs preču zīmes īpašniekam, un pēc tam tajā ir pārņemts šī 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta normatīvais saturs, pirms kura ir frāze “jo īpaši”.
- 46 Tādējādi no šo abu tiesību normu gramatiskā salīdzinājuma izriet, ka izmantošana, kas varēja ierobežot preču zīmes iedarbību saskaņā ar Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu, tagad ir viens no likumīgas izmantošanas gadījumiem, pret kuru preču zīmes īpašnieks nevar iebilst atbilstoši Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
- 47 No tā izriet, ka Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta tvērums ir šaurāks par Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta tvērumu, jo 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts attiecas tikai uz preču zīmes izmantošanu komercdarbībā, ja tā ir vajadzīga, lai norādītu preces vai pakalpojuma paredzēto nolūku.
- 48 Šādu Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretāciju apstiprina gan šīs direktīvas mērķi, it īpaši šīs tiesību normas mērķis, kā tas definēts judikatūrā, gan to aizstājošās tiesību normas, proti, Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta, izstrādāšanas vēstures analīze.
- 49 Pirmkārt, no Tiesas judikatūras izriet, ka, ierobežojot preču zīmes īpašnieka tiesību, kas izriet no Direktīvas 2008/95 5. panta, iedarbību, šīs direktīvas 6. pants cenšas līdzsvarot fundamentālās intereses, proti, preču zīmju aizsardzību un brīvu preču apriti un pakalpojumu sniegšanas brīvību kopējā tirgū tādā veidā, lai preču zīmes tiesības var pildīt savu būtiskā elementa funkciju neizkropļotas konkurences sistēmā, kuru paredz ieviest un uzturēt Līgums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 17. marts, *Gillette Company* un *Gillette Group Finland*, C-228/03, EU:C:2005:177, 29. pants).
- 50 Konkrētāk, attiecībā uz Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu Tiesa ir norādījusi, ka šīs tiesību normas piemērošana neaprobežojas tikai ar situācijām, kurās preču zīme ir jāizmanto, lai norādītu preces paredzēto nolūku “kā uz piederumiem vai rezerves daļām” (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 17. marts, *Gillette Company* un *Gillette Group Finland*, C-228/03, EU:C:2005:177, 32. punkts). Minētā 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanas jomā ietilpstošās situācijas tomēr ir jāierobežo ar tādām, kuras atbilst šīs tiesību normas mērķim (spriedums, 2010. gada 8. jūlijs, *Portakabin*, C-558/08, EU:C:2010:416, 64. punkts).
- 51 Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, ka Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta mērķis ir ļaut preču vai pakalpojumu, kas papildina preču zīmes īpašnieka piedāvātās preces vai pakalpojumus, piegādātājiem izmantot šo preču zīmi, lai saprotamā un pilnīgā veidā informētu sabiedrību par to tirgotās preces vai piedāvātā pakalpojuma paredzēto nolūku vai, citiem vārdiem, par lietderīgo saikni, kas pastāv starp to precēm vai pakalpojumiem un minētā preču zīmes īpašnieka precēm vai pakalpojumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 17. marts, *Gillette Company* un *Gillette Group Finland*, C-228/03, EU:C:2005:177, 33. un 34. punkts, kā arī 2010. gada 8. jūlijs, *Portakabin*, C-558/08, EU:C:2010:416, 64. punkts).

- 52 No minētā izriet, ka atbilstoši judikatūrai Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanas joma attiecas uz preču zīmes izmantošanu, lai identificētu vai norādītu preces vai pakalpojumus kā tādas, kas pieder šīs preču zīmes īpašniekam, tikai tad, ja šī izmantošana ir ierobežota ar situāciju, kurā nepieciešams norādīt šīs trešās personas tirgotās preces vai tās piedāvātā pakalpojuma paredzēto nolūku. Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta kontekstā šāda situācija neatbilst vienam no gadījumiem, kuros preču zīmes izmantošanu tās īpašnieks nevar aizliegt.
- 53 Otrkārt, tā kā ar savu jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta tvērumu, ņemot vērā to aizstājošās tiesību normas normatīvo saturu, pēdējās minētās tiesību normas izstrādāšanas vēsture var atklāt elementus, kuri ir nozīmīgi šī 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretācijā.
- 54 Šajā ziņā no Priekšlikuma Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (COM(2013) 162 final), izriet, ka “uzskatāms par lietderīgu [...] paredzēt skaidru ierobežojumu, kas attiecas uz izmantošanu atsaucēs [norādei] kopumā”. Tādējādi, kā ģenerālvokāts būtībā norādījis secinājumu 78. punktā, vārdkopa “lietderīgi paredzēt” norāda uz Komisijas vēlmi piedāvāt ieviest preču zīmes iedarbības ierobežojumu, kas kopumā attiecas uz izmantošanu norādei, un paplašināt ierobežojuma, kas tagad ir paredzēts Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunktā, piemērojamību, nevis tikai piedāvāt Pirmās direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta redakcijas skaidrojumu vai precizitāti.
- 55 Turklāt, kā ģenerālvokāts arī norādījis secinājumu 79. punktā, Komisijas nodoms paplašināt iepriekš Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētā ierobežojuma tvērumu izriet no Priekšlikuma Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (COM(2013) 162 final), 25. apsvēruma formulējuma, kurā norādīts, ka “īpašniekam nevajadzētu būt tiesībām novērst vispārēju taisnīgu un godīgu preču zīmes izmantošanu nolūkā identificēt vai norādīt uz precēm vai pakalpojumiem, kas pieder īpašniekam”.
- 56 Tādējādi Direktīvas 2015/2436 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta izstrādāšanas vēsture apstiprina interpretāciju, ka Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta tvērums ir šaurāks par 14. panta 1. punkta c) apakšpunkta tvērumu.
- 57 Šajā gadījumā valsts tiesai, ņemot vērā visus pamatlietas apstākļus, it īpaši ir jānosaka, vai *Buongiorno* ar savu reklāmas kampaņu, kas tika sākta viena no tās pakalpojumiem abonēšanai un ļauj piedalīties izlozē, kur viena no balvām ir “ZARA dāvanu karte” un kur abonents redz apzīmējumu “ZARA”, kurš ir norobežots ar taisnstūri, kas atgādina dāvanu karšu formātu, izmanto preču zīmi “ZARA” Direktīvas 2008/95 5. panta izpratnē un, ja tas tā ir, vai, ņemot vērā šīs direktīvas 6. panta 1. punktu, ir jāizvērtē, vai šī izmantošana ir vajadzīga, lai norādītu pakalpojuma, ko *Buongiorno* piedāvāja, paredzēto nolūku, kā arī attiecīgā gadījumā, vai šī izmantošana ir notikusi saskaņā ar godīgu rūpniecisku vai komercdarījumu praksi.
- 58 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2008/95 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz trešās personas veiktu preču zīmes izmantošanu komercdarbībā, lai atbilstoši godīgai rūpnieciskai vai komercdarījumu praksei identificētu vai norādītu preces vai pakalpojumus kā tādas, kas pieder šīs preču zīmes īpašniekam, tikai tad, ja šī preču zīmes izmantošana ir vajadzīga, lai norādītu šīs trešās personas tirgotās preces vai tās piedāvātā pakalpojuma paredzēto nolūku.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 59 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/95/EK (2008. gada 22. oktobris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tas attiecas uz trešās personas veiktu preču zīmes izmantošanu komercdarbībā, lai atbilstoši godīgai rūpnieciskai vai komercdarījumu praksei identificētu vai norādītu preces vai pakalpojumus kā tādus, kas pieder šīs preču zīmes īpašniekam, tikai tad, ja šīs preču zīmes izmantošana ir vajadzīga, lai norādītu šīs trešās personas tirgotās preces vai tās piedāvātā pakalpojuma paredzēto nolūku.

[Paraksti]